

Hıristiyan Demokrat Parti (CDU) hafta sonunda yeni başkanını seçti: Kuzey Ren Vestfalya Başbakanı Armin Laschet. Sonbaharda yapılacak federal parlamento seçimi için partinin başbakan adayı ayrı bir oylamayla belirlenecek ama geleneğin sürmesi ve parti başkanının başbakan adayı olarak gösterilmesi bekleniyor.

Neden aynı elbiseler giydiğini soran bir gazeteciye, "Ben başbakanım, manken değilim," diyen Merkel ise politikayı bırakıyor.

CDU federal meclis seçiminden en büyük parti olarak çıkacak, burası şimdiden belli; ikinci Yeşiller, üçüncü ise SPD. Sol Parti de yüzde 8 civarında oya sahip. Almanya'da federal meclise girme barajı yüzde 5'tir.

Oy oranlarında önümüzdeki aylarda bazı değişimler olabilir ama SPD'nin ikinci parti konumuna yükselmesi zor görünüyor. Bu durumda, büyük ihtimalle sonbaharda CDU-Yeşiller koalisyonu kurulacaktır. İki önemli eyalette, Baden Württemberg ve Hessen'de bu koalisyon hükümeti vardır. Eyalet düzeyinde yürüeyebilen koalisyon pekala federal düzeyde de hayata geçebilir.

Almanya'da son 20 yılda iç politikada üç önemli değişiklik gerçekleşti denilebilir.

Birincisi; CDU ile Yeşiller'in yakınlaşmasıdır. CDU, Yeşiller'in kuruluşundan beri talebi olan nükleer enerjiden çıkılmasına karar verdi, ülkede yeni nükleer santraller açılmayacak ve eskileri de kademeli olarak kapatılacaktır.

Yeşiller eskiden beri göçmen haklarını savunan bir parti olarak bilinir. Merkel'in başbakanlığı döneminde Avrupa ülkelerini yaya olarak geçen ve kışın Almanya sınırına dayanan yaklaşık 900 bin mülteci içeri alındı. Bu konuda çok eleştiri yapıldı ama bu büyük sayı önemli sorun yaşanmadan emilebildi denilebilir.

Merkel'in CDU'yu "solcullaştırdığı" da iddia edilmedi değil...

İkincisi; Yeşiller için "sağ" ve "sol" kavramları sona erdi, yerini reel politika aldı. Bu parti Merkel döneminden önce SPD ile birlikte federal hükümette yer almış ve ülkede sosyal devletin yıkım yasası olarak bilinen Hartz IV'ü hayata geçirmişti. Yeşiller daha sonra özellikle ekoloji alanında kendilerini sürekli üretmekle güçlendiler. Ekoloji konusunda hassas olan neo liberal bir parti durumuna geldiler.

Üçüncüsü; SPD güç kaybetmeyi sürdürdü. Halen dünyanın en büyük sosyal demokrat partisi olan SPD ülkede üçüncü parti durumuna düştü ve bu durumdan kurtulması da pek mümkün görünmüyor.

Mimarı oldukları Hartz IV yasasını eleştirmeye başladılar ama hiç kimse bu yasayı özellikle onların çıkardığını unutmadı.

Reel sosyalizm sona erdiğinde bu ülkelerde yıllardır iktidarda olan komünist partileri adlarını sosyalist ya da sosyal demokrat olarak değiştirmişti. SPD, buradan hareketle, kendi anlayışlarının doğruluğunun ortaya çıktığını savunmuştu ama sosyal demokrasinin de çöküntüye gittiğini görmeleri zaman aldı.

Fransa'da da bir dönem hükümet olan Sosyalist Parti marjinal duruma düşecekti.

SPD politika üretmiyor, sorunu da buradadır. "Sosyal adalet"ten söz ediyor ama eskisi kadar inandırıcı olamıyor. CDU'nun biraz "solcullaşması" SPD'yi fena vurdu ve ellerindeki kozları alıverdi. İlk federal kadın başbakan –Merkel- CDU'dandı. Eyalet düzeyinde de CDU'lu kadın ve göçmen kökenli bakanlar ortaya çıktı.

SPD eskiden Alman vatandaşı Türkiyelilerin oylarını büyük oranda alırdı ama durum değişti. Bu insanlar CDU, Yeşiller, FDP ve Sol Parti'ye de oy veriyorlar.

SPD sendikalarda halen etkin durumdadır ve mevcut konumunu biraz da bu sayede sürdürmektedir. Eriyor ama hızlı değil...

Sonbaharda Federal Meclis'in muhtemelen en güçlü iki partisi olacak CDU ve Yeşiller'in koalisyon kurması en gerçekçi ihtimaldir. SPD-Yeşiller-Sol Parti koalisyonunun oluşma şansı yoktur denilebilir.

Şimdiki CDU-SPD koalisyon hükümetinin yerini alması muhtemel bu yeni koalisyonun Türkiye politikası şimdikinden pek farklı olmayacaktır.